

Dz.U. 1994 Nr 43 poz. 165**USTAWA****z dnia 10 marca 1994 r.****o zmianie ustawy o zatrudnieniu i bezrobociu oraz o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej.****Art. 1.**

W ustawie z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz.U. Nr 106, poz. 457 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 84 i Nr 78, poz. 394) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zakładzie pracy - oznacza to zakład pracy w rozumieniu Kodeksu pracy oraz osobę fizyczną zatrudniającą pracowników w celach zarobkowych, a także jednoosobowy podmiot gospodarczy w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej.”;

2) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zadania określone w ustawie realizuje Minister Pracy i Polityki Socjalnej przy pomocy Urzędu Pracy oraz wojewódzkich i rejonowych urzędów pracy, które współpracują z organami samorządu terytorialnego.”;

3) w art. 21:

a) w ust. 2 wyrazy „ust. 3, 4 i 5” zastępuje się wyrazami „ust. 3, 4, 5 i 5a”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Prawo do zasiłku do czasu otrzymania propozycji odpowiedniej pracy, wykonywania prac interwencyjnych lub robót publicznych przysługuje, na warunkach określonych w ustawie, bezrobotnemu, który ma na utrzymaniu co najmniej jedno dziecko, na które pobiera zasiłek rodzinny lub w wieku do 25 lat - jeżeli kształci się ono w systemie dziennym w szkole lub w szkole wyższej i nie ma własnego stałego dochodu przekraczającego w miesiącu połowy najwyższego wynagrodzenia, o ile:

1) małżonek bezrobotnego jest również bezrobotny i utracili oni prawo do zasiłku z przyczyn innych niż określone w art. 22 ust. 1,

2) bezrobotny jest samotny i utracił prawo do zasiłku z przyczyn innych niż określone w art. 22 ust. 1.”,

c) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Do bezrobotnych, o których mowa w ust. 5, nie stosuje się postanowień art. 12. Bezrobotni ci mają jednak obowiązek zgłaszania się na wezwanie właściwego rejonowego urzędu pracy, wystosowane w celu przedłożenia określonych w ustawie propozycji zatrudnienia.”;

4) w art. 24 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Okresy niepobierania zasiłku z przyczyny wymienionej w art. 22 ust. 1 pkt 12 wlicza się do okresów wymaganych do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, oraz do okresów składowych, w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, jednak łącznie z okresami pobierania zasiłku, w wymiarze nie dłuższym od okresu, przez który bezrobotny pobierałby zasiłek, w przypadku niewystąpienia okoliczności, o której mowa w art. 22 ust. 1 pkt 12.”;

5) po art. 49 dodaje się art. 49¹ w brzmieniu:

„Art. 49¹. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej określa, w drodze rozporządzenia, zasady i kryteria rozdziału limitu zatrudnienia pracowników polskich, jeżeli został on ustanowiony w umowie międzynarodowej.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254) w art. 189 w ust. 5 oraz w art. 191 w ust. 1 i 4 wyraz „wojewoda”, użyty w odpowiednich przypadkach, zastępuje się wyrazami „kierownik wojewódzkiego urzędu pracy”, użytymi w odpowiednich przypadkach.

Art. 3.

1. W razie rozwiązania w okresie od dnia 27 stycznia 1990 r. do dnia 31 grudnia 1994 r. stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy z osobami, o których mowa w art. 21 ust. 5 pkt 1-3 ustawy wymienionej w art. 1, zamieszkałymi w rejonach administracyjnych (gminach) uznanych za zagrożone szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym, wysokość zasiłku wynosi 52% przeciętnego wynagrodzenia, zasiłek ten nie może być jednak wyższy od zasiłku, o którym mowa w art. 25 pkt 2 tej ustawy, oraz nie może być niższy od najniższego wynagrodzenia.
2. Zasiłek, w wysokości określonej w ust. 1, przysługuje od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.
3. Rada Ministrów może, na wniosek Naczelnej Rady Zatrudnienia, w drodze rozporządzenia, wprowadzić zasiłek, o którym mowa w ust. 1, również w rejonach administracyjnych (gminach), które nie zostały uznane za zagrożone szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie z mocą do dnia 1 grudnia 1991 r.